

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

א [מיי] פ"ג מהלכות
משי"ק הלכה ד':
ב ג [מיי] שם הלכה ב':
צו ד מיי פ"ג מהלכות
אבות הטומאה הלכה
י':

צו ה מיי פ"ה מהלכות
שחיטה הלכה כה פגע
עשין סג טו"ש"ע י"ד ט"ו
יא סעף א':
צו ו מיי פ"ד שם הלכה
י' סג טו"ש"ע
י"ד סימן א סעף ט':
צ"ז ו מיי פ"ה מהלכות
שחיטה הלכה כה
סג טו"ש"ע י"ד ט"ו
יא סעף א':

שיטה מקובצת

[א] כ"ש שאדוק וסתם
מחשבותיו: [ב] לטעם
את גגו ואין כאן שחית
ובראש הספינה נמי הכל
יודעים דרין דבספינה
וגי' ב"א קצת מ"י דרין
דבראש הספינה הוא ובר':
ג טומאה שכלמא מיהא
מורבנן איכא: [ד] לדקדק
במורה והרשב"ד דטומאת
תקרובת עבודת כוכבים
לאו דאורייתא:

רבינו גרשום

שנו אסור בהנאה ולא
קשיא לר' אליעזר. ותנא
קמא אשתו לא מפקדה
כלומר תנא קמא אטא לא
לא בניו ממזרים אשתו
לא מפקדה לבני אדם.
וניחוש שמא כופר בעיקר
הוא כלומר כומר לעבודת
הכוכבים ולעבודת
הכוכבים בעי לה יהא
(מטמא) אסור בהנאה
(במשא) אין מינין באומות
כלומר אין חשבוני ע"ז
באומות. והא קא חזינן
דאיכא כלומר דע"ז הם:
איכא אין רוב אומות
מינין וכו' השתא שחיטת
כופר בעיקר דישאל
אסור כלומר דאמרינן
לעיל דעובדי כוכבים
מיבעיא ממאי רבאומות
דכולהו יכולין לקבל
קרבינהו דלמא הכי קאמי'
מישראל מצדיקי וכו':
ורמינהו לעולם שוחטין
בין ביום ובין בלילה.
אמר רב פפא בשאבוקה
נגדו וכו' התם דומיא
דיום כלומר בשאבוקה
כנגדו והכא דומיא דסומא
כלומר (בין בלילה)
[בלילה דומיא דסומא]
שאינו רואה כל עיקר

נכרים שבחוצה לארץ א"ו עובדי עבודת כוכבים הם. הלך
בארץ ישראל נמי אין אדוקין כל כך שיהיו מעשיהם
לשם עבודת כוכבים: **שחיטת מין דישאל** אסורה דעובד
כוכבים מיבעיא. וא"ת ודילמא מין ישראל גרע דהא עובד עבודת כוכבי'
הוי מין לכו"ע צפרק צמרא דהוריות
(דף י"א). ונכרים אף על פי שרובם
עובדי עבודת כוכבים לא אמרינן
שחיטתן לעבודת כוכבים וי"ל דמכל
מקום מין עובד כוכבים (לדוק
בעבודת כוכבים יותר פשוט לשחיטתו
לעבודת כוכבים ממין ישראל):
אבל מעובדי כוכבים (ב"ב פ"ב כ"ה)
א. וא"ת אי"כ לישתוק

קרא מיניה (ש דמתיבא תמי מקבלין
הא אינטרין איש איש לרבייהו וי"ל
דמ"מ ס"ד דמלדיקי עובדי כוכבים
נקבל להכי אתא קרא למעוטיהו
לגמרי א' ואם תאמר והא תמיב (ויקרא
כז) ומעוך וכמות ומתוך וכרות וגו'
וכתיב (שם) ומיד זן נכר לא תקריבו
את אלה הא תמימים תקריבו (ש"ס)
לומר דלעולם תמימים נמי לא אתא
קרא צבעלי מומין לעבור עליהם
צללו ועשה: **תקרובת עבודת**
כוכבים ודלא כרבי יהודה בן בתירא.
משמע הכא דרצנן לא מקשי תקרובת
עבודת כוכבים למת וכן משמע צפרק
אין מעמידין (ע"ז דף ק"ג): גבי צטר
הנכנס לעבודת כוכבים מותר והיוצא
אסור וקאמר צמרא ויהוצא אסור
אי אפשר לדיכא תקרובת מני רבי
יהודה זן צמרא היא והקשה ר"ת
לדעיל בהוא פירקא (דף כ"ט):
גבי יין של עובדי כוכבים דלדוק
צהנא מפרש צמרא דנפקא לן
מדאימקס לוצח וצח למת ולא קאמר
רבי יהודה זן צמרא היא דקאמר
גבי צטר היוצא ועוד הקשה ר"ת
לדעיל צשמעתין דייק נבלה אין איסור
הנאה לא מתניתין דלא כר' אליעזר דאי
ר"א האמר סתם מחשבת עובד כוכבי'
לעבודת כוכבים ומאי קושיא לעולם
מתניתין כר"א והא דלא אסור צהנא
משום דלא אתי כרבי יהודה זן צמרא
ומיהא יש לדחות ולפרש דקאמר
מתניתין דלא כר' אליעזר למאי דמוקי
מתניתין כרבי יהודה זן צמרא ונראה
לפרש דלענין איסור לא פליגי דמקיש
רחמני למת לענין איסור הנאה
דהא חמדי אכילה צמרא (מה"לס ק)
ויאכלו זכחי מתים וצטומאה הוא
דפליגי דרבי יהודה זן צמרא מקיש

בניו ממזרים. שאינו מקפיד על אשמו ומפקירה: מין. זה האדוק צעזות
כוכבים) ומין ישראל חמור ממזרית) לעבודת כוכבים שהמין אדוק זה
וכל מחשבותיו לה: אין רוב עובדי כוכבים) מינין. הלך הווי להו
מינין מיעוטא ולמיעוטא לא חיישינן: **אמר רב יוסף בר מניומי אין**
מינין צלומות עובדי כוכבים. כלומר אין
תורה מין על מין עובד כוכבים:
עובד כוכבים מצעיא. כ"ש שאדוק
אדסתס מחשבותיו צוה ואסורה
צהנא: **למורידן**. צבור דאמרינן
צאין מעמידין (ע"ז דף ק"ג): המיניס
מורידין אותן לצור כו' אבל העובדי
כוכבים) והרועים צמהה דקה אפילו
ישראל לא מעלין ולא מורידין: **לקבל**
מסן קרבן. דמקבלין קרבן מכולן
ומקריבין אותו למזבח אבל צמין ישראל
לא דקדמני סיפא דהך מתניתא חוץ
מן המומר לנסך את היין ואע"פ
שאינו מומר לשאר מצות והצ"ח קרבן
אין מקבלין הימנו כדמרינא לעיל
צפירקין (דף ק"ג): **צנס חלקסי**.
להוציא את המומר: **ולא עובדי**
כוכבים. דאפילו המינין כשרין. ואע"פ
דצהדיא מנא לה צהא מתניתא ליכא
למיפרך תינא משום דלאו לכולי
עלמא שמיע להו מתניתא אצל צמדי
דתנא צמתניתין כי אמר לה אמורא
פריך עליה מאי קמ"ל תינא: **איש**
איש. מצית ישראל ומן הגר (הגר)
צישאל אשר יקריב קרבנו וגו':
מטמא צמשא. כדמתיב (ויקרא יא)
והגושא את נבלתה ואע"פ שלא נגע:
הכי קסני. שחיטת סתם עובד כוכבים
אין מטמא אלא צמשא אצל יש שחיטת
עובד כוכבים שמתמאה אפילו צהאל:
כר' יהודה זן צמירא. לקמן מפרש
ואיל: **איכא דאמרי וכו'**. הכי משמע
מתניתין אין טומאה צשחיטת עובד
כוכבים אלא כשאר נבילות דמתמאין
צמשא אצל אין אהל צשוחטת
עובד כוכבים ואפילו שחט לעבודת
כוכבים. לישנא אחרתא הכי משמע
שחיטת עובד כוכבים נבלה וטומאתה
כשאר נבילות והא דקמני ומטמאה
צמשא אסתקרבצת עבודת כוכבים קאי
והכי קאמר ועוד יש שחיטה אחרת
שהיא כו כלומר אינה חמורה מו
שאינה מטמאה אלא צמשא כו:
לשחטה לא. ישחוט צלילה שמא לא
ישחוט רוצא והוא לא יע: **צין צראש**
הגג צין צראש הספינה. ואע"פ דאש
צהשוחט (לקמן דף מא). אין שוחטין לא
לתוך ימים ולא לתוך נהרות דלא

בניו ממזרין ות"ק אשתו לא מפקד אמר
מר שחיטת עובד כוכבים) נבלה וניחוש שמא
מין הוא אמר רב נחמן אמר רב אבהו
אין מינין באומות עובדי כוכבים והא קאחזינן
דאיכא אימא אין רוב עובדי כוכבים) מינין
סבר לה כי הא דאמר ר' חייא בר אבא
א"ר יוחנן נכרים שבחוצה לארץ לאו עובדי
עבודת כוכבים הן אלא מנהג אבותיהן בידיהן
אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן אין
מינין באומות עובדי כוכבים) למאי אילימא
לשחיטה השתא שחיטת מין דישאל אמרת
אסירא דעובד כוכבים) מבעיא אלא למורידין
השתא דישאל מורידין דעובדי כוכבים)
מבעיא אמר רב עוקבא בר חמא לקבל מהן
קרבן (רתניא) מכם ולא כולכם (להוציא את
המומר מכם בכם חלקתי) ולא בעובדי כוכבים)
ממאי דלמא הכי קאמר מישאל מצדיקי
קבל מרשיעי לא תקבל אבל בעובדי כוכבים)
כלל כלל לא לא ס"ד דתניא (א"ש מה ת"ל
איש איש לרבות העובדי כוכבים) צשנודרים
גדרים ונדבות כישאל: ומטמאה במשא
פשיטא כיון דנבלה היא מטמאה במשא
אמר רבא הכי קתני זו מטמאה במשא ויש
לך אחרת שהיא מטמאה אפילו באהל ואילו
זו תקרובת עבודת כוכבים וכרבי יהודה זן
בתירא איכא דאמרי אמר רבא הכי קתני זו
מטמאה במשא ויש לך אחרת שהיא כו
שמטמאה במשא ואינה מטמאה באהל ואילו
זו תקרובת עבודת כוכבים ודלא כר' יהודה
זן בתירא (רתניא ר' יהודה זן בתירא אומר
מינין לתקרובת עבודת כוכבים שהיא מטמאה
באהל שנאמר (ויצמדו לבעל פעור ויאכלו
זבחי מתים מה מת מטמא באהל אף תקרובת
עבוד' כוכבי' מטמאה באהל: **מתני'** השוחט
בלילה וכן הסומא ששחט שחיטתו כשרה:
גמ' השוחט דיעבד אין לכתחלה לא ורמינהו
לעולם שוחטין בין ביום ובין בלילה בין
בראש הגג בין בראש הספינה אר"פ ובשאבוקה
כנגדו אמר רב אשי דיקא גמי דקתני התם
דומיא דיום והכא דומיא דסומא ש"מ:
מתני'

לימרו לשר של ים הוא שוחט ולא לתוך כליס דלא לימרו הואיל ומקבל
את הדם לזורקו לעבודת כוכבים הוא כר"ך אפי"ו צראש הגג שוחטין
ואין חוששין לשמא יאמרו לצבא השמים עלה לשחוט או אם מקבל צכלי
הכל יודעין שאי אפשר לו לנטף את צהגג ואין כאן חשד וצספינה נמי
הכל יודעים דכיון דצספינה הוא על כרחו הוא שוחט לתוך היא שאי אפשר
לו לנטף את הספינה: אר"פ. הא דקתני שוחטין צלילה לכתחלה צשאבוקה
כנגדו ומתניתין צלא צבוקה: מתניתין תנא לילה וסומא צהדי הדדי:
מתני'

א) [סנהדרין פ"ג,
ב) כמ"ח: ג) גוי, גויס,
א) אומות, צלומות, ד) לעיל
ה) [עירובין פ"ג: ט] [גזר]
סב. מנחות עג: תמורה
כ"ג: ו) ע"ז צב: מח:
ו) [מוספתא פ"ה ה"ב
לקמן פ"ה, ט] כמ"ח נוסף:
כגון כומר, ט) כמ"ח:
משומד, וכן להלן, י) כמ"ח:
אומות, צלומות, ט) כמ"ח:
דעכר, וכן להלן (לא נכריס),
ט) כמ"ח נוסף: והמשומדים
והמסורות, ט) כמ"ח: מין
גוי, ו) [ועיין תוס' ע"ז
כו: ד"ה אחיהן, ט) כמ"ח:
מחומות העולם, וכן להלן,
ט) צ"ל דמתיבא תמי
דמקבלין ולא אלתרין אש
אש כו ועיין רש"י
ומהר"ם סהאריט כ"ך,
ט) [ועיין תוס' תמורה י.
ד"ה ומד' ותוס' מנחות עג:
ד"ה א"ש].

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם אדם כי
יקריב מבם קרבן ל'ך מן
הבהמה מן הדקך ומן
הצאן תקריבו את
קרבנכם: ויקרא א ב
2. דבר אל אהרן ואל
בניו ואל כל בני ישראל
ואמרת אליהם איש איש
מבית ישראל ומן הגר
בישראל אשר יקריב
קרבנו לקבל נדריהם
ולקבל נדבותם אשר
יקריבו ל'ך לעלה:
ויקרא כב יח
3. ויצמדו לבעל פעור
ויאכלו ויבדו חיים כי
תהיה לך כח

הנהגות הב"ח

א) תוס' ד"ה תקרובת וכו'
אל אכולין מטמא באהל
טומאה לאו:

הנהגות מהר"ב

א) תוס' ד"ה אצל וכו' וא"ת
והא תמיב י"ב עיין שו"ת
מהרי"ט חלק ח"מ סי'
קמ"ה:

מוסף רש"י

מכס ולא כולכם. אדם
כי יקריב מבם קרבן,
וגבי מדר ונדבה כמיב,
דהא כי יקריב משמע
שכילו להקריב (ועיל ה.)
להוציא את המומר.
אין מקבלין נדבתו (שם)
דמכס משמע מקלמכס
(ערוכין פ"ט). **מכס בכס**
חלקתי. מדמתיב האי
מיעוטא גבי ישראל ולא
מכמי כי יקריב מן האדם
קרבן, ש"מ צישאל הוא
דחלק ומיעט מומר ולא
צלומות, שמקבלין קרבן
מכולם, כדמתיב אש מה
מ"ל אש אש לרבות
את הנכרים שטרדין נדריס
וגדות צישאל (שם) וגבי
ידדו לא מכיב מיעוטא,
לכמוז מן האדם כי
יקריב קרבן דמשמע ולא
כל האדם, שמע מינה
ככס חלקתי שטרדין מצדיקין
ולא המומין ולא צלומות,
שכולן מתמנין ומקבלין
מכס (ועיל ה.).

השוחט

